

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek - a dr. Máthé István jogtanácsos által képviselt **Nógrád Megyei Rendőr-főkapitányság** (3100 Salgótarján, Rákóczi út 40.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Nógrád Megyei Bíróság 2007. március 1. napján kelt 9.P.20.548/2006/22. számú ítélete ellen a felperes 2007. április 2. napján 23. sorszámon előterjesztett, 2007. május 4. napján 27. és 2007. június 7. napján 32. sorszámon kiegészített és megindokolt fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 8.000 (nyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

A pártfogó ügyvédi díját 6.000 (hatezer) forintban állapítja meg. Megkeresi a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a fenti összegű pártfogó ügyvédi díjat fizesse ki.

A pártfogó ügyvédi díjat és a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes eredetileg 2006. május 22. napján előterjesztett, majd módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest összesen 123.980 Ft vagyoni és 500.000 Ft nem vagyoni kár megtérítésére a Salgótarjáni Rendőrkapitányság Bűnügyi Felderítő Alosztálya által 2005. október 14. napján éjszaka a felperes lakásában lefolytatott házkutatás miatt. Sérelmezte a házkutatás végrehajtási módját, a drogkereső kutya bevetését és az azzal történő kutatás módját. Kifogásolta, hogy gyerekeit az ágyból kirángatták, őket megfélemlítették,

élettársát megmotozták. A felperest magát 1 óra 30 perckor a rendőrségre bekísérték vallomástétel érdekében. A követelését a következők szerint részletezte: a bejáratí ajtó keretének és zárszerkezetének sérülése miatt 50.000 Ft, az ágytakarók megrongálása miatt 24.000 Ft, 5 db ágynemű garnitúra megrongálása miatt 15.000 Ft, leány gyermeke mobiltelefonjának megrongálása miatt 25.980 Ft, fia gyógykezelésével kapcsolatos utazási költség miatt 9.000 Ft megfizetésére tartott igényt. A nem vagyoni kár megtérítésére irányuló igényét arra alapozta, hogy 10 éves fia az alperes magatartásával okozati összefüggésben pszichésen sérült, orvosi kezelésre szorul.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, mert mind az ügyészség, mind a nyomozási bíró szerint eljárása jogszerű volt. Az intézkedő rendőrökkel szembeni hivatali visszaélés miatt tett felperesi feljelentés nyomán az ügyészség a nyomozást megszüntette bűncselekmény hiánya miatt. A házkutatást elrendelő határozat tartalmától függetlenül azért került sor drogkereső kutya bevetésére, mert ezt igénylő bejelentés érkezett a nyomozóhatósághoz a határozat meghozatala után.

A Nógrád Megyei Bíróság 2007. március 1. napján meghozott 9. P. 20.548/2006/22. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 38.040 Ft feljegyzett elsőfokú illetéket, 15 napon belül az alperesnek 30.000 Ft perköltséget.

A kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében szabályozott általános és az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség Ptk. 349. § (1) bekezdésében szabályozott különös feltételeinek ismertetését követően az elsőfokú ítélet tartalmazta, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesi magatartással (a házkutatás jogszabályba ütköző módon történő végrehajtásával) az alperes alkalmazottai neki a házkutatás elrendelésének célját meghaladó módon, nem megfelelő körültekintéssel továbbá a felperest és családtagjait sértő módon jártak el, és ezzel a felperesnek kárt okoztak. A házkutatás végrehajtásának módja körében kellett a bizonyítást lefolytatni.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy bár az elrendelő határozatban a házkutatás során megtalálendő tárgyként kábítószer nem szerepelt, ez a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 149. § (3) bekezdése értelmében a házkutatást nem teszi törvénysértővé. A házkutatást elrendelő határozat meghozatalát követően érkezett egy névtelen telefonbejelentés, ez alapján vetették be a drogkereső kutyát. Az alperes alkalmazottai, akik a házkutatásnál mint hivatalos személyek voltak jelen, tanúként az eljárási cselekmény lefolytatási módjáról egyező előadást tettek, amit megerősített az érdektelennek minősülő "Ny. T.", hatósági tanú vallomása is. Utóbbit a nyomozó ügyészség is kihallgatta és vallomása teljes mértékben megegyezett a bíróság előtt tett nyilatkozatával. Ennek alapján megállapítható volt, hogy az ajtóbetörés, zárrongálás, ingóságok tönkretétele, a gyermekek zaklató módon történő felébresztése, a drogkereső kutya felperesnek kárt okozó módon történő bevetése,

a felperes meztelenre vetkőztetése nem történt meg. A felperes által bejelentett tanúk is előadták, hogy az ajtó nem volt bezárva, az alperes alkalmazottai kopogás után az ajtó benyitásával akadálytalanul jutottak be az ingatlanba, és a házkutatást a szabályoknak megfelelően folytatták le beleértve a drogkereső kutya alkalmazását is. Ez utóbbi tekintetében is egyértelműen bizonyítottnak minősítette az elsőfokú bíróság, hogy a reá vonatkozó nevelési szabályoknak illetve a drogkeresés szabályainak megfelelően szimatolással kereste a felperesi ingatlanban az esetleges drogot. A drogkereső kutya magatartására az azt vezető alperesi alkalmazott nyilatkozott leírva, hogy milyen módon, milyen szabályok betartásával kell a kutyát szobáról-szobára végigvezetni, milyen módon van az állat kiképezve, miként jelez, és ebből eredően miért életszerűtlen az a felperesi nyilatkozat, miszerint a hűtőben lévő ételeket a kutya megnyalta, illetve az ágyat végig taposta volna. Az előfordulhat, hogy szimatolás végett az ágyra fellép, de az ágyneműt nem tapossa össze, és nem marcangolja szét a párnákat, hiszen a drogot szaglással és nem egyéb módon keresi.

Gyermekeinek felébresztése és a házkutatás alatti viselkedésük kapcsán a felperes nem tudta alátámasztani előadását. A gyerekeket a megállapítható tényállás szerint a szülők ébresztették fel, és mindig átvitték egy olyan helyiségbe, ahol éppen nem folyt a házkutatás. Nem igazolódott be a felperes meztelenre vetkőztetése. A hatósági tanú szerint a felperes ruházatának átvizsgálására került sor. E téren a felperes és élettársa nyilatkozata között is ellentmondás volt.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján azt állapította meg, hogy a házkutatás lefolytatásával kapcsolatos jogellenes károkozó magatartást a felperes bizonyítani nem tudta, illetve az alperes azt bizonyította, hogy alkalmazottai az általában elvárható magatartást tanúsították, az érintett személyek kíméletével jártak el. Mivel a követelés jogalapja nem állt fenn, az elsőfokú bíróság az összecszerűség tekintetében bizonyítást nem folytatott le, arra azonban rámutatott, hogy a jogalap fennállása esetén sem érvényesíthet a felperes nem vagyoni kár iránti követelést azon az alapon, hogy gyermeke a házkutatással összefüggésben pszichésen sérült, mert ez a kár nem a felperesnél, hanem a gyermeknél jelentkezhetett.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes javára perköltség megtérítésére, az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illeték állam javára történő megfizetésére.

A felperes pártfogó ügyvéd útján előterjesztett - joghatályos - fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, 123.980 Ft vagyoni és 500.000 Ft nem vagyoni kár megtérítésére vonatkozó kereseti kérelmének történő helyt adásra irányult. Az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le arra, hogy az alperes a házkutatást kellő körültekintéssel, a vonatkozó törvényi előírások betartásával folytatta le. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Be. 149. § (2) bekezdés c) pontját. A névtelen bejelentésre alapított házkutatás elrendelése nem volt megalapozott. A Be. 158. § (1) bekezdésében foglalt előírás sérült, hiszen a házkutatást 1 óra 30 perckor is végezték a felperes három gyermekére olyan

érzelmi hatást gyakorolva, hogy pszichológus segítségét kellett igénybe venni. Különösen "Á" utónevű gyermeke szenvedett sérelmet, akinek állapotát orvosilag is igazolni lehet. A felperes állította, hogy esetében a Be. 149. § (4) bekezdése szerinti kioktatás nem történt meg arra nézve, hogy a keresett dolgot adja elő, magát a házkutatást elrendelő határozatot is csak utóbb hozták a helyszínre. A felperes azt is állította, hogy a lakásba az ajtót berúgva érkeztek a rendőrök, a kutatást nem kíméletesen végezték és ezzel kárt okoztak. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványait elutasította, büntetett előélete folytán rá nézve hátrányosan járt el. A fellebbezési tárgyaláson előadott nyilatkozatában kérte az elsőfokú eljárás során mellőzött tanúk kihallgatását, melyre tekintettel elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatásával a keresetének történő helyt adást kért.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében felülbírált, mivel annak a felperes fellebbezése folytán nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a tényállást helyesen állapította meg, és a jogszabályok helyes értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperest a felperessel szemben a Ptk. 349. § (1) és 339. § (1) bekezdésén alapuló kártérítési felelősség nem terheli.

A büntetőeljárás során igénybe vett valamennyi jogorvoslat (ellenvetés, panasz, felülbírálat) eredményeként az elbírálásra jogosult hatóság azt a megállapítást tette, hogy a felperesnél végrehajtott házkutatás a jogszabályi előírásoknak megfelelt, nem történt olyan intézkedés, aminek a következtében a felperes - jogellenes magatartásra visszavezethető okból - kárt szenvedett.

A házkutatás elrendelése megfelelt a Be. 149. § (2) bekezdés c) pontjának, mely szerint házkutatásnak akkor van helye, ha megalapozottan feltehető, hogy az bizonyítási eszköz, elkobozható vagy vagyonelkobzás alá eső dolog megtalálására vezet. Önmagában, hogy a házkutatás nem vezetett eredményre, nem teszi jogellenessé az elrendelését és lefolytatását. Úgyszintén nem teszi hibássá az alperesi eljárást, hogy a házkutatást elrendelő határozat konkrétan a kábítószer mint keresendő tárgyat nem tüntette fel, mert a Be. 149. § (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés b) és c) pontja esetén a házkutatást elrendelő határozatban - ha ez lehetséges - meg kell jelölni azokat a bizonyítási eszközöket, elkobozható, vagy vagyonelkobzás alá eső dolgokat, amelyek megtalálása érdekében a házkutatás szükséges. A „ha ez lehetséges” kitétel azt támasztja alá, hogy nem minden esetben van mód konkrétan meghatározni azokat a dolgokat, amelyek megtalálása szükséges, különösen, ha a házkutatásra halaszthatatlan nyomozati cselekmény keretében került sor.

Ugyancsak alaptalanul sérelmezte a felperes az eljárási cselekmény időpontját, mivel a Be. 158. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a házkutatást ..., a lefoglalás érdekében tett intézkedést az érintett kíméletével, lehetőleg a napnak a hatodik és huszonnegyedik órája között kell végezni. Az eljárási cselekmény 23 óra 7 perckor kezdődött, vagyis a jogszabályban meghatározott napszakon belül és csak 6 perccel húzódott át a lehetőség szerintként megjelölt időintervallumon, aminek értelemszerűen az volt az oka, hogy a megkezdett eljárási cselekményt a teljes körű lefolytatást követően lehetett befejezni.

Az elsőfokú bíróság a felperes által érvényesített károk tekintetében is megalapozottan határozott. A jogszerűen végrehajtott házkutatással kapcsolatban a felperes nem bizonyította, hogy a szükséges kereteket meghaladó sérelmet okozott volna. Bár a felperes e körben felajánlott bizonyításának nem adott helyt, a bejáratí ajtó sérülésére alapozott követelést megalapozottan utasította el, hiszen a felperes semmilyen szinten nem tudta megjelölni, miben állt az egyébként be nem zárt ajtón keresztül történő rendőri behatolás ajtókeretet és zárat rongáló hatása. Megjegyzi a másodfokú bíróság, ezt a károkozást a felperes a házkutatás elleni panaszban nem jelölte meg. Az ágynemű attól, hogy a droggereső kutya megszimatolja, arra esetleg fellép, nem károsodik. A felperes nevelt leányának mobiltelefonja még a felperes előadása szerint sem jogellenes magatartás következtében sérült, hanem az ágyneműtartó kinyitása és bezárása során véletlenszerű okból. A felperes nevelt fiának esetleges pszichés sérülése pedig nem a felperes kára, így annak érvényesítésére a felperes - még valósága esetén - sem jogosult. A felperes egyéb vele szembeni cselekményekre is hivatkozott, mint amit sérelmezett (pl. meztelenre vetkőztetés), amire amellet, hogy nem nyert bizonyítást, valójában a felperes sem alapozott nem vagyoni sérelem orvoslására irányuló igényt. A megjelölt 500.000 Ft-os követelés ugyanis kizárólag a nevelt gyermek károsodására volt alapítva.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A perköltség viseléséről szóló rendelkezés a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1), 75. § (2) és 86. § (3) bekezdésén alapult. A felperes számára engedélyezett költségmentesség (Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont) folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli. A másodfokú eljárásban a felperes képviselőtére kirendelt pártfogó ügyvéd díjának megállapítása a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 1. § (3) és (4) bekezdésein, 5. § (1) bekezdés b) pontján és (2) bekezdésén alapult.

Budapest, 2007. október 11.

Dr. Tölg-Molnár László sk.

a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hiteléül: